

FRIDECZKY KATALIN

Jolán gyereket vár

Jolán nem használ fogamzásgátlót. A nőgyógyásza szerint csekély a valószínűsége annak, hogy valaki teherbe essék az ő korában, ami 40 és 50 közé tehető. De ezt inkább ne firtassuk, Jolán jól tartja magát. Illetve, amióta elvált, a barátai tartják jól. Félreértés ne essék, nem *eltartják*, nem is *kitartják*. Jolán mindig is ingyen szeretett.

Jolánnak ezidőtájt két barátja is van. Az egyik, Lajos, magas, tagbaszakadt, robusztus férfi, afféle Zorba. Hajdanán Jolán avatta őt férfivá. Lajost ez bizonyos hálára és hűségre kötelezi iránta, immár 25 éve. Éppen egy ezüstitlakodalomnyi idő, amit nem egymással éltek le. Házasságot másokkal kötöttek, értelemszerűen azoktól is váltak el – egymástól soha.

A partvonalról végigdrukkolták egymás életét, barátságuk egy percre sem szakadt meg. Most, hogy Jolán elvált, Lajos érkezettnek látta az időt, hogy barátból visszaminősüljön szeretővé. Jolán eleinte húzódozott, aztán mégis beadta a derekát. Meghatotta őt Lajos töretlen hűsége, kitartása. És, mi tagadás, mint kiderült, szeretőként is nagyot lépett előre.

Lajos, háromgyerekes családapa létére, mindig szakított időt arra, hogy Jolánnal legyen, s együttléteik ne szorítkozzanak holmi röpke szexre.

Gyakran mutatkoztak nyilvános helyeken is, vállalva, hogy ismerősökbe botlanak, netán kameraközelségbe kerülnek, ami fatális módon igen gyakran megesett velük, akár koncerten, tömegrendezvényen, vagy kiállítás megnyitón jelentek meg. Egy ízben éppen békésen andalogtak egymást átölelve egy árnyas utcán, amikor váratlanul előugrott egy alkalmi riporter, nekik szegezve a kérdést:

– Önök szemmel láthatóan boldog és szép pár. Árulják el a kedves nézőknek, vajon mi ennek a titka?

– Egyszerű! Otthon hagytuk a házastársainkat! – volt már-már Jolán nyelvén a frappáns válasz, de aztán mégis inkább egy mosoly és egy elhárító kézmozdulat kíséretében szótlánul továbbhaladtak.

Jolán végre boldog volt. Viharos házassága után valóságos gyógyírként hatott Lajos biztosságot, megértést, szeretetet, gondoskodást, erőt és védelmet jelentő közelsége.

Nem beszélve arról, hogy Jolán kamaszlánya is elfogadta Lajost, mint apapótléket. Klárka, 15 évének bölcsességével jótékonyan nem látszott tudomást venni arról, hogy anyja és a hűséges barát közti kapcsolatban netán minőségi változás állt volna be.

Ez az idilli állapot immár 3 éve tartott. Ezalatt Lajosnak néha lelkifurdalása támadt, hogy leköti Jolánt, Jolán pedig titokban szerelemre vágyott. A mindennapi kenyér nagy áldás, de a kalács, az ünnep!

Nos, a kalács is megkelt valahára, Zsolt személyében, aki üstökösként robbant be Jolán életébe, szintűgy 20 év távlatából. A jelek szerint Jolán jól sáfárkodott az ifjúságával.

Jolán és Zsolt közt 20 évvel azelőtt plátói munkahelyi szerelem szövődött, az is inkább csak Jolán részéről, bár ő addigra már asszony volt. Zsoltot örömmel vegyes aggodalom kerítette hatalmába Jolán terebélyesedő szerelme láttán, mely a fulladásig elborította volna őt, ha idejében be nem dobja a mentőövet, melyre a következő felirat volt festve: Ne tovább! Mást szeretek!

Akkor Zsolt megmenekült, sőt elmenekült. Olyannyira, hogy – Jolán elől, vagy se – más városba költözött, szakállt öltött, gyorsan megnősült, és három gyermeket nemzett.

Mindez azonban mégsem volt elegendő ahhoz, hogy Jolánt végérvényesen leírja magában. A férfit már jóideje nosztalgia és vágyakozó kíváncsiság hajtotta, hogy ezt a hajdani „bianco-szerelmet” valahogy beváltsa. Munkája újra a fővárosba szólította, ahol hamarosan a fülébe jutott, hogy Jolán elvált. Zsolt, abban a hiszemben, hogy 20 éve őrá várnak, a színre lépett. Nem csalódott. Jolánban elementáris erővel lobbant fel a régi láng. Zsoltot ugyanúgy megriasztotta ez, mint annak idején, de gondolt egy nagyot és merészet – lesz, ami lesz –, fejest ugrott a lángokba. S amire mindketten oly régóta vágytak – ki szerelemből, ki kíváncsiságból –, egymáséi lettek.

Jolán és Lajos sosem érintkeztek óvszer nélkül, de mivel Lajosnak a gumi nem volt igazán ínyére, legtöbbször valami áthidaló megoldást kerestek egymás boldogítására. Mindezt csak azért bocsájtjuk előre, hogy mindenki előtt világos legyen, ha Jolán valakitől teherbe esik, hát nem Lajos lesz az!

„Az” Zsolt sem akart lenni, ezért aztán ő bezzeg állandóan be akart „öltözni” aktus előtt, amit Jolán mindannyiszor nagyvonalúan elhárított.

Tényleg, miért is nem írjuk le Zsoltot, amint az kötelességünk lenne?

Mert egyszerűen Ő az Isten! Legalábbis Jolán szemében.

Zsolt egyébként közepes termetű, vékonydongájú, rötszakállú, zavaros tekintetű értelmiségi, aki eme státuszához mértén kellőképpen paranoiás, kisebbségi komplexus és vátesz-tudat felváltva fekteti két vállra egymást benne, enyhe tudathasadással és depresszióval fűszerezve. Éppen ez az a koktél, ami Jolánt megörjítette 20 éve, és most is. Zsoltnak semmit sem kell csinálnia. Ő a fény, Jolán pedig pilleként ájul belé.

Számára szeretkezéseik minden pillanata szent misztériummá lényegült, akárhányszor megdicsőült könnyeket csalva szemébe. Imádta, hogy Zsolt és öközé még egy vékonyka gumi sem férközhet, hogy megmártózhatnak egymásban, élvezhetik közös illatukat.

Szeretkezés után végigbecézték egymás gyönyörtől ellazult testét, s kéjesen fúrták arcukat a másik ölébe, hogy egyesülésük friss, meleg szagából mélyeket szipantsanak, s benne megkeneckedjenek.

Jolán nemegyszer ment mosdatlanul egy-egy ilyen csodás szeretkezés után a munkahelyére.

Tetszett neki az öléből föl-fölpárolgó illat-émlék. Fülében visszacsengett Zsolt hangja, mely a gyönyör pillanatában szakadt ki belőle, s ez mindannyiszor megborzongatta a gerincét, és mellkasában azonnal elindult a hinta. Arca mályvaszínt öltött, szeme könnyben úszott, minek következtében munkájában az egyik hibát a másik után ejtette. Törődött is ő azzal, ha más is észreveszi rajta a mámoros boldogság jeleit! Sőt, mintha egyenesen hivalkodott volna velük: Idenézzetek, így kell élni, ti tisztességben megfrigidült asszonyok!

A két férfi együttes jelenléte az életében kizárólag szervezési gondokat jelentett. A moralizálásról már rég leszokott.

A nőgyógyásznak – úgy tűnt – igaza van. Jolán nem esett teherbe, vérzése szabályosan megjött, egészen a legutóbbi alkalomig.

Lajos, a Zorba számontartotta Jolán ciklusait, elsőnek neki tűnt fel a kimaradás. Tréfásan meg is jegyezte:

– Csak nem vagy terhes?

– Ugyan kitől lennék? – vágott vissza ügyetlenül Jolán. Hazudni, hát azt sosem tudott igazán.

De ennyiben maradtak, Lajos tapintatos lélek, nem firtatta a dolgot tovább.

Az első kimaradt napon Jolán csak ennyit mondott magának: Hm... El is számolhattam magam. Lássuk csak, hány napos a május? (Érdekes, a lányom is májusban fogant.)

A második napon föllapozta a noteszét, és számbavette Zsolttal való találkozásait, melyeket rejtjelesen ugyan, de mindannyiszor feljegyzett. Szép számú trófea gyűlt össze a noteszban, akármelyik ludas lehetett a dologban: Éppenséggel lehetséges... terhes vagyok, miért is ne?

A harmadik nap Jolán hosszasan vizslatta az arcát a tükörben. Megnézte a szemalját. Karikás? – Karikás! Vajon attól, hogy hamarosan „megjön”, vagy az utóbbi hajszás, kialvatlan napok miatt? Megemelte a keblét, méricskélte a súlyát, feszességét. Duzzadt. És kemény. Súlyos. Jócskán nagyobb, mint általában. A terhesség első jelei?

A negyedik napon Jolán kiment Csillaghegyre, úszott egy nagyot, majd fölballagott a dombtetőre, ahol nudizni is lehet. Lustán elnyúlt fürdőlepedőjén, hallgatta a rigók fáradhatatlan, bőbeszédű, és változatos fütyörészését, és elábrándozott: Istenkém, lehet, hogy mégis? Lehet, hogy újra magamhoz szoríthatok egy édes, selymes meleg csecsemőfejecskét? Lehet, hogy újra babakocsit tologatok, és nap-hosszat énekelek majd?

Jolán gondolatban végigsétált a babakocsival a környék utcáin, elbeszélgetett a kismamákkal a baba súlygyarapodásáról, szopási, alvási és emésztési szokásairól, mint az egyetlen értelmes témáról, amiről beszélni egyáltalán érdemes. Hirtelen felrezzent: Zsolt! Vajon vállalja-e?

Biztos!... Biztos?... Botrány lesz! Három szép gyermeke kiveti magából az édesapát, örök törés az életükben, jaj! Én meg „az a nő” leszek. A „kurvája”.

Pénz... Lesz-e elég? Már így is éjjel-nappal dolgozom, Klárikát taníttatnom kell! Óriási lesz köztük a korkülönbség. Mire megszüülöm, Klári 16 éves lesz... nem beszélve rólam!

Mit szólnak majd a kolléganőim? Bizonyára összeröhögnek a hátam mögött, amint egyre növekvő pocakommal csörtetek előre: – Nézzétek a nagyanyót, unokát szül magának! – Felelőtlen, mindig is az volt!

Zsolt inspirációjára – melleleg mindent az ő inspirációjára csinál – hetek óta rendszeresen tornázik. Teste kezdi visszanyerni feszességét. Jolán bízott a testében. Fiatalos, egészséges test ez, miért is ne termékenyülne meg? A nőgyógyász elmehet a fenébe! Hülye!

Ábrahámné, Sára asszony biztatóan mosolygott rá a Bibliából: Ne törődj semmivel, gondolj rám, és bízzál!

És Jolán bízott. És akart. És félt, és reszketett: Ha terhes vagyok, elmegyek egy genetikushoz. Ha nem Down-kóros, vagy valami egyéb, megszüülöm! Szeretem Zsoltot, a legtermészetesebb, hogy megszüülöm a gyerekét!

Gondolatban már válogatta a Zsolt vezetéknevéhez legjobban illő leány, és fiúneveket: Botond? Örs? Vagy Réka? Esetleg Olga?

Végigvette az ismerősöket, akiktől babakocsit, járókát, gyerekholmit várhat. Lesz, aki becsülni fog a bátorságomért, és segít majd!

Jolán épp az érintettel – Zsolttal – nem közölt semmit. Biztos akart lenni a dolgában. Nem mintha a helyzettől azt remélte volna, hogy Zsolt ezentúl hozzáköti az életét. Nem. Ő ezt a gyereket magának akarta. Magának? Micsoda képtelenség! Egyáltalán, él-e addig, ameddig egy gyereknek szüksége van anyára? Meddig van szüksége egy gyereknek anyára? Majd Klárika fölneveli. Megterhelhetem én őt ezzel? Miért ne? Klárika amúgyis mindig kistestvért szeretett volna. Hát most megkapná! Lánykorom cigányasszonya is két gyermeket jövendölt.

Anyám. Sokat segített annakidején. Most már öreg. Nekem kéne őt istápolnom, nem pedig babázni! Eljárt fölöttem az idő, Jolán! Nem! Éppenséggel most jött el az én időm! Fogtok ti még csodálkozni!

Lajos el fog hagyni, ha megtudja, hogy megcsaltam. Zsolt visszafut a feleségéhez. Egyedül maradok. Nem baj. Ha gyerek van, minden van.

Az elkövetkező napok a gyermek utáni eszelős vágyakozás jegyében teltek. Jolán már szinte a nagydolgot sem merte elvégezni, nehogy az erőlködéstől elmenjen a baba. Aztán megvígasztalta magát. Hülyeség, jól be van az ágyazódva, nem megy el olyan egykönnyen.

Klárika. Hogyan mondjam meg neki? Ha a terhességem a tudomására jut, egyszerűen undorító disznónak fog tartani, aki „azt” képes volt csinálni. Méghozzá Zsolttal, aki fiatalos, Klárikának is tetszik titokban. Féltékeny rám. Meg fog gyűlölni.

A kimaradás óta hat nap telt el, és az aggodalmak ellenére Jolán úgy járt-kelt a világban, mint aki nagy titkok tudója. Megszépült, szeme csillogott. Hol elrévedezett, hol talányosan nevetgélt. Hogy is mondja tréfásan Klárika? Anyám termékeny, mediterrán típus.

Az vagyok, igen! Termékeny! Mediterrán típus...

A hetedik nap reggelén mélyvörös, olajos foltok pettyezték a WC-kagyló alját. S mint zsírkarikák a húslevesen – egyetlen nagy, és könnyörtelen pecsétté álltak össze.

